ХРИСТОС ВОСКРЕС! ВОІСТИНУ ВОСКРЕС!

Єднаймося в Просвіті!

ГАЛИЦЬКА ПРОСВІТА

Я – воскресіння і життя.
Хто в мене вірує,
той навіть вмерши – житиме!
Кожен, хто живе і в мене вірує, –
не вмре повіки.
Ів. 11, 25–26

№ 16 (327)
21 квітня 2011 р.

Тижневик "Галицька Просвіта" * Засновник – Івано-Франківське ОО ВУТ "Просвіта" ім. Т. Шевченка * Свідоцтво – ІФ № 521 від 15.06.2004 р. * Шеф-редактор – Степан Волковецький * Гол. редактор – Богдан Вівчар * Літературний редактор – Ірина Шумада * Верстка – Марія Дзебчук * Набір – Наталія Дяченко * Друк – КП фірма "ЛІК" * Тираж – 2000 примірників * Замовлення – № 1049 * Наша адреса: 76018, м. Івано-Франківськ, вул. М. Грушевського,18 * тел. (0342) 75-05-86, * тел./факс (03422) 2-38-67 * e-mail: oblasna-prosvita@ukr.net * http://uaprosvita.if.ua/ * Наші реквізити: Р/р 2600630015124 в Укрсоцбанку МФО 336019, код 04929075. * За зміст та достовірність інформації у рекламі відповідальність несе рекламодавець * Редакція не завжди поділяє позицію авторів публікацій і подає матеріали для дискусії * За точність викладених фактів відповідальність несе автор * Редакція застерігає за собою право редаґувати і скорочувати матеріали * Листування з читачами – тільки на сторінках газети

ІЗ ВЕЛИКОДНЕМ!

ШАНОВНІ КРАЯНИ! ЛЮБІ ПРОСВІТЯНИ!

Сердечно вітаю вас зі святом Світлого Христового Воскресіння, яке приходить весняною порою в час оновлення природи і людських душ у кожну домівку, до кожного християнина.

Нехай Господь наш Ісус Христос дарує вам свою благодать у нашій спільній молитві та праці для оновлення українського суспільства, а гомін великодніх дзвонів принесе у ваші домівки радість і щастя, віру в історичну місію нашого народу та призначення кожного з нас у житті.

Нехай воскреслий Господь зішле на вас свої ласки.

Голова ОО ВУТ «Просвіта» ім. Т. Шевченка
Степан ВОЛКОВЕЦЬКИЙ

Гравюра Романа Яцика

СВЯТОЧНЕ

ВІТАННЯ З АМЕРИКИ

Дорогі друзі!

Щиро вітаємо вас і ваших рідних з Великоднем та бажаємо всього найкращого у цей святочний час.

Отримуємо інформації з різних джерел з України про наступ на українську мову та закриття українських шкіл. Хоч як ми не переживаємо цю напругу над усім українським і стараємося якось реаґувати, все ж боротьба за українські школи та українську культуру лишається на ваших плечах.

Будемо старатися допомагати вам у видавничій праці та надавати стипендії студентам україністики, які походять з незаможних родин. Особливо будемо звертати увагу на видання дитячої літератури та української історії і мовознавства...

Бажаємо вам якнайкращих успіхів у вашій важній праці для добра України і її народу!

Христос воскрес!

Воістину воскрес!

За управу ТУМ
проф. ***Віра БОДНАРУК,*** *голова*

ВІД СЕРЦЯ ДО СЕРЦЯ

УРОК ДУХОВНОСТІ ОТЦЯ ВІТОЛЬДА

З ініціативи Калуської районної організації ВО «Свобода» і її голови та заступника РМО «Просвіта» Оксани Тебешевської у Голинській ЗОШ I–III ступенів відбулася зустріч учнів, учителів, батьків із радником єпископа Івано-Франківської єпархії, протоієреєм Вітольдом Левицьким. У змістовних промовах парох церкви Серця Ісусового і Серця Марії порушив ряд проблем, з якими ми зіткнулися в XXI столітті, а це – занепад моралі, зневажання рідної мови, алкоголізм, куріння, наркоманія, комп'ютерна залежність, заробітчанство.

Свої думки і настанови отець Вітольд, який є лауреатом Першої премії шостого фестивалю-конкурсу «Пісні незабутого краю», підтверджував релігійно-ліричними піснями. Його оксамитовий тенор і емоційно наснажені слова псалмів, пісень «Свята Марія», «Поклоняюся, мій Христе», «Не плач, Рахиле», «Батьківська земля», «Страждальна мати» та ін., чудову музику до яких написав Володимир Домшинський, зворушили серця і дітей, і дорослих.

Зустріч із пастирем перетворилася на справжній урок духовності й не залишила нікого байдужим. Слова вдячності священикові та організаторам зустрічі виголосив директор школи, голова місцевого осередку «Просвіти» Микола Солдат.

Присутні придбали диски «Хвалімо Бога у Його святинях» з піснями, які виконує отець Вітольд, і найголовніше – ще раз замислилися над своїм життям, сповнилися радістю від слова Божого, яке щедро даруває талановитий і мудрий пастир.

Катерина НОСЕНКО, Тетяна ГРИЦАК,
члени літстудії «Провесінь»
і «Молодої Просвіти» с. Голинь

ІНІЦІАТИВИ

ЗАДЛЯ УКРАЇНСЬКОЇ СПРАВИ

– Можливо, знову настануть часи, коли правдиву українську історію дітям будуть розповідати вдома батьки, а в школі їм втовкмачуватимуть у голови чужу, московську версію, – говорив на зустрічі з проводом обласної організації Народного Комітету захисту України народний депутат Тарас Стецьків.

А щоб цього не сталося, з'явилася книга «Історичні причини наших поразок і перемог». Вона є відповіддю ідеологам так званого «русского міра». Головним тут є наш погляд на українську історію та українську місію. Завдання в тому, щоб віднайти серед тисяч подій минулого такі, які є ключовими, переломними моментами, що вплинули на українців, які сформували нас такими, якими є сьогодні. Маємо усвідомити, ким ми, українці, хочемо бути: невизначеною сірою масою між Сходом і Заходом, придатком євразійської держави чи частиною західної цивілізації.

Це видання вийшло в рамках Зарваницької ініціативи, що виникла за результатами зустрічі громадських активістів Західної України. Рік тому вони зібралися, щоб скоординувати свою діяльність у нових реаліях.

Учасники зібрання дійшли згоди, що на противагу владній вертикалі, яку в державі розбудовує новий режим, треба розбудовувати горизонтальні мережі громадянських активностей, творити паралельні до державних власні організаційні структури. На їхню думку, треба вийти за рамки партійних поділів та об'єднати свої зусилля для спільного захисту української справи і покращувати своє життя незалежно від влади.

– Такою об'єднуючою силою, – сказав пан Стецьків, – на нинішній день може бути найдавніша громадська організація «Просвіта».

Отож з її допомогою книга Ігоря Гринича «Історичні причини наших поразок і перемог» у нашій області буде розповсюджуватися по всіх навчальних закладах та закладах культури. В містах і селах області буде проводитися перегляд документального фільму «Золотий вересень. Хроніка Галичини 1939–1941».

Події «золотого вересня» довго перебували під грифом «таємно», поза увагою науковців та митців, були призабуті суспільством. Фільм створений на основі свідчень очевидців цих подій – представників українського, польського та єврейського народів, які до 40-их років XX століття становили основний етнічний склад Галичини. Тут використана кінохроніка та коментарі провідних науковців-істориків.

Маємо починати з передплати кожним із нас української газети, журналу, мобілізації людей на акції за українську справу, звертатися до моральних авторитетів – таких як Л. Костенко, О. Забужко, братів Капранових та інших. Варто поширювати серед сільського населення кооперативний рух, вести роз'яснювальну роботу щодо продажу землі, показати приклад успішного українця.

До осмислення нашого минулого і сьогодення, наших цілей закликав минулого четверга на зустрічі з опозиційними силами у НД «Просвіта» і лідер ПО «Громадянська позиція» Анатолій Гриценко.

Михайлина БОДНАР

ДУХОВНЕ

ІСТИНА У ВОСКРЕСІННІ

Що таке істина? З таким запитанням на суді звернувся до Ісуса Пилат і, не чекаючи відповіді, відійшов у бік. Але чому? Хіба не цікаво було почути пояснення від того, про кого як незвичайного і великого Вчителя говорила вся Палестина. «Він навчав їх як повновладний, а не як книжники їхні». На Його слово корилася природа, виходили і втікали з одержимих злі духи, відступали всі хвороби і навіть смерть. Тому люди дивувалися, кажучи: «Ніколи щось таке не об'являлося в Ізраїлі!»

Ні, не могло бути, щоб понтійський правитель не чув про це. Очевидно, він був переконаний, що на таке запитання ніхто не може дати відповіді, бо її просто не існує. Можливо, він знав науки китайських, індійських, єврейських, арабських, грецьких та інших релігійних і світських мудреців та вчителів. Але ж ніхто з них не визначив, що таке істина? А, зрештою, кого тоді турбувало це запитання? Що і для кого воно могло вирішити і змінити?

Напевно, Пилат був одним із тих римських чиновників, для яких успіх – це кар'єра, влада, багатство і слава, які були реальними й очевидними цінностями, заради яких варто було жертвувати совістю, честю і будь-якими засобами, не зважаючи на докори сумління. Тому лукавство, лицемірство, фальшування, обман, підступність, підкуп, продажність і хабарництво панували в Римі й імперії. Яка істина могла когось тоді цікавити і хвилювати? Навіть римські філософи виправдували і підтримували таке ставлення і спосіб дій, стверджуючи, що в світі немає нічого ймовірного. «Істинне тільки те, – говорив Пліній, – що немає нічого істинного» (як по-сучасному звучить це у XXI ст.).

Ні! Було, є і вічно буде істинним Слово Боже. Це і є абсолютна істина.

Вона – об'єктивна, тому що одна для всіх і суб'єктивна – тому, що для кожної людини зокрема одна і та ж. Вона – абсолютна правда й мірило всякої правди. Вона вічна, постійна, непорушна, незмінна.

Святе Письмо застосовує слово «істина» тільки до Бога. За наукою Старого Заповіту, Господь Бог є Істина і всі Його діяння – в істині. А Новий Завіт словами Спасителя засвідчує: «Я – Дорога, Істина і Життя». Не збагнула і не визнала цієї правди ні вмираюча юдейська релігія, ні вмираюча грецька філософія. Бо ні одні, ні інші не могли прийняти в ув'язненому й засудженому до ганебної страти на хресті Ісусові ні Сина Божого, ні земного царя. Та незмінна істина відкрилася й запанувала третього дня після здійснення вироку.

Скільки з того часу змінилося різних політичних систем і ладів. Зникали імперії, царства, королівства, князівства й народи, а на їхні місця приходили нові. І всі вони в свій час претендували на незаперечну істину. Та, зникаючи, разом з ними вмирали їхні ідеології. А Слово Боже і Церква, яка Його голосить, були, є і будуть вічно.

Проте, чи багатьох сьогодні цікавить питання істини? А воно важливіше від усього, бо відкриває дорогу до реальності вічного життя, яке починається тут, на землі. Тому знаходитись на цій дорозі і йти нею – це бути в Істині. На цьому особливо наголошує в своїх листах св. Іван Богослов.

А скільки разів Спаситель, як ніколи й ніхто інший, наголошував і повторював своє знамените звернення: «Істинно, істинно кажу вам...», коли говорив про найважливіше, найдорожче, найнеобхідніше для всіх – вічне? Він сам є абсолютна вічна Істина, яку через свою жорстокосердість, як говорив про це Ісус, не пізнали такі, які ще й сьогодні засуджують Його в особі Його Церкви і виносять вирок на страту.

...І буде розп'яття, смерть і погребіння. Та буде і воскресіння!

І це також – Істина. Бо Творець і Володар всього світу виголосив: «Я – воскресіння і життя. Хто в мене вірує, той навіть вмерши – житиме! Кожен, хто живе і в мене вірує, – не вмре повіки».

Амінь!

Михайло МЕЛЬНИК, *протоієрей*

ПЕРЕДПЛАЧУЙТЕ **"ГАЛИЦЬКУ ПРОСВІТУ"!** Передплатний індекс **91083**

ЩО НА СЕРЦЕ ЛЯГЛО…

МОЛИТВА

Всевишній Боже, я Тебе благаю,
Для України доленьку молю,
Бо скільки вже біди було у краю,
Бо скільки раз –
від прірви на краю…
Чорнобиль лиховісною зорею
Зійшов над Україною,
та Ти згаси зорю лиху –
Зорю добра і правди засвіти.
Поглянь: он мати
побивається дітьми,
Бо так і не зросли.
Цей світ вони залишили малими
І свого щастя й долі не знайшли…
Цілує землю сивий чоловік,
Бо покидати треба вже навік
Оту стежину, що топтав з малого.
Цілує образи стара бабуся:
«Пробачте, милі, я вже не вернуся…
Лелеченьки над хатою, простіть,
Бо ви вернулися до нашого порога,
А ми тут жили протягом століть,
Та мусимо збиратися в дорогу…»
І тужить мати над колискою
Свого дитяти: «Люлечки-лю-лю…»
Всевишній Боже,
чом цей мирний атом
На Землю нам приніс таку біду?
Хай сад цвіте і мальви біля хати,
Хай сонце сходить в рідному краю.
І хай не плаче над синами мати
Про це, мій Боже, я Тебе молю.

Леся АНДРІЇВ,
учениця 11 класу Бортниківського НВК Тлумацького району

ВІРА

СВІЧА ПРАВЕДНИХ ЗВЕСЕЛИТЬ…

«Нещасна та людина, яка все знає, а Тебе, о Боже, не пізнає, – мовить св. Августин і продовжує: – Вірю, щоб розуміти».

У кожного є вибір: думати, чи не думати; зрадити, чи не зрадити; бути людиною, чи – напівлюдиною. А чи розуміють всі, що є душа, і в що вірять? Певне, не всі розуміють, або не хочуть розуміти. Переважно служать неправді, навіть не замислюючись. Плюють собі в душу, принижують ближнього. Чому? Так легше й вигідніше. Але це вже не особистість. Є й такі, що говорять: нема правди, справедливості, важко жити. Позаочі чуємо: «Він бундючний, дбає тільки про себе, нелюд», а в очі світять, мовчать, підлабузнюються.

Україну заливає неправдою. Невігласи і грошолюби керують нами майже скрізь. У всі часи були зрадники, але тепер вони ще й прикриваються скатертиною «патріотів». Насправді вони, продаючи совість, дбають тільки про свою кишеню. Хоча, говорячи словами Василя Стуса: «Прости їм, Боже, встид і відпусти їм гріх. Ловці душі в твій слід біжать з усюд усіх!»

Але доки терпітимем наругу?

У час Великого посту, в очікуванні Воскресіння, очистімо душу.

Єднаймось усі ті, хто хоче жити по-Божому, кому дороге ім'я своє, хто хоче чесно працювати. А бути людиною, бути християнином – це просто любити й не замислюватись над тим, що з цього я буду мати.

Я вірю, що «свічка праведних звеселить, а свічка злих погасне» (Св. Письмо, Прип. 13, 9).

Марія СОЛОДЧУК,
член НСЖУ,
член Ради обласної «Просвіти»

СПАДЩИНА

ЄВРОПА НАМ ДОПОМОЖЕ

Голова обласної ради Олександр Сич на засіданні колегії облдержадміністрації наголосив на необхідності провести інвентаризацію пам'ятників, пам'ятних знаків і пам'ятних могил на території краю і закріпити ці об'єкти для постійного догляду за їхнім станом за школами, культосвітніми закладами та іншими бюджетними установами. За його словами, в реґіоні необхідно привести до ладу й атрибути національної символіки, бо у багатьох випадках можна побачити вицвілі як державні прапори, так і знамена визвольних змагань.

* * *

Івано-Франківськ став одним із пілотних міст проекту Ради Європи і Міністерства культури України «Реабілітація культурної спадщини історичних міст». Цей задум дозволить досягти позитивних зрушень у менеджменті культурної спадщини в Україні в європейському масштабі та сприятиме тіснішій інтеграції з іншими країнами Європи та сусідніх реґіонів. Міський голова Віктор Анушкевичус мав з цього приводу зустріч з офіційною делеґацією Ради Європи, яка перебувала в обласному центрі Прикарпаття.

ЖИТТЯ ОСЕРЕДКІВ

БО ЦЕ – НАША ЗЕМЛЯ…

Нещодавно, щойно пригріло сонечко, члени просвітянського осередку «Світовид» разом з учнями Івано-Франківської школи № 12, учнями школи села Угорники та групою просвітян із Коломиї здійснили розвідку-екскурсію в печеру-музей «Вертеба» та село Пилатківці Борщівського району Тернопілля.

Просвітяни біля церкви

Цю печеру ще називають Трипільською, бо наші предки жили тут ще шість тисяч років тому. За кількістю археологічних артефактів її ще називають Наддністрянською Помпеєю і вона займає друге місце в світі. У печері знайдено 300 цілих посудин із трипільською символікою, біля різних великих фраґментів керамічного посуду, знарядь праці, кісток оленів, ведмедів, диких кабанів – прикраси, намиста, кам'яні ножі, зернотерки, фігурки людей, браслети й інше. Всі вони знаходяться у Краківському музеї.

Хоч печера була відкрита ще у XVIII столітті, досліджена вона менше ніж на половину. На основі проведених генних аналізів встановлено, що більше половини сьогоднішніх жителів України є прямими нащадками трипільців. Тобто щонайменше шість тисяч років ми жили на цій землі, нікуди не зникали і нізвідки не прийшли, як намагаються нам довести українофоби.

Після огляду печери просвітяни заїхали в село Пилатківці та до древнього дубового лісу, що зветься «Дача Галілея». Існує гіпотеза, що сюди переселився Понтій Пилат і його одноплемінники галилеяни (тиверці). Спочатку ми зустрілися з сільським головою, вчителькою місцевої школи, жителями села. Для шкільної бібліотеки передали книжки про давність української мови, про нову концепцію історії України, про створення світу, про здоровий спосіб життя та інші. Потім пішли у місцеву церкву. Ключник Михайло, якому вже під дев'яносто, люб'язно погодився відчинити храм. Ще здалеку помітили надпис: «Хрестос посеред нас». Всередині приміщення трохи інший – «Христос посеред нас». Пан Михайло говорить, що перший надпис відреставрований, а другий – написаний нещодавно.

Згадалось, що минулого року члени осередку побували в селі Снідавка на Косівщині, неподалік якого знаходиться знаменита статуя Терношорської Лади, якій більше 15 тисяч років. І там виявили надпис на капличці: «Слава Ісусу Хресту». Яка різниця між словами «Хрестос» і «Христос»? Якщо коротко, то Хрестос означає Син Божий, а Христос – «помазаник, месія». Цим словом юдеї називали князя, який відновить юдейську державність і буде користуватися підтримкою Єгови – їхнього родоплемінного бога.

Як бачимо, принаймні в двох місцях України (поблизу Терношорської Лади і в селі Пилатківці) збереглася правда про Ісуса, яка передавалася із покоління в покоління дві тисячі років.

Отак, мандруючи, спілкуючись, пізнаючи свою землю, просвітяни утверджують себе її патріотами, спадкоємцями давньої славної історії українського роду.

Василь КРИЧУН,
голова осередку «Світовид»

ПРАВДА ПРО КРИВДУ

ВЛАДА ПРОТИ УКРАЇНЦІВ

Не зважаючи на те, що на протести батьків шкіл № 2, 111 та 121 м. Донецька влада обіцяла не закривати українські школи, депутати Донецької міської ради майже одноголосно ухвалили антинародне рішення. Отакий великодній подарунок піднесла українцям влада. І батькам знову доводиться протестувати.

У резолюції акції протесту батьків донецькому міському голові Олександрові Лук'янченку з приводу ліквідації загальноосвітньої школи № 111 з українською мовою навчання наголошено, що зусиллями батьків, учителів та небайдужих громадян всієї України в 1995 році в Петровському районі м. Донецька відроджено ЗОШ № 111 з українською мовою навчання. Сьогодні її при потужності 416 учнів, які б мали навчатись у дві зміни, відвідує 240 школярів, що становить 57,2 відсотка наповнюваності. Школа з центральним опаленням, повністю забезпечена кабінетами хімії, фізики, біології, інформатики, математики, спортмайданчиком, їдальнею та спортзалом. Восени 2010 р. провели капремонт туалетів. Діє чудова світлиця, експонати для якої постачались з усіх куточків України та збиралися батьками й учнями різних поколінь школи. І її закривають без погодження з громадою. І це найбільше обурює, – йдеться у документі.

Аналогічна ситуація із закриттям 121-ої донецької школи, зміною статусу спеціалізованої школи № 2 з метою її подальшого закриття.

Українці Донецька вимагають захистити законні, конституційні права та інтереси дітей. Зокрема, відмінити наказ Петровського райво про заборону набору учнів у 1-ий і 10-ий класи на 2011–2012 навчальний рік у загальноосвітню школу I–III ст. № 111. Вжити заходи до чиновників, які своїми діями порушують конституційні права членів територіальної громади й ухвалюють рішення всупереч їхніх інтересів.

Про це повідомила керівник МО КУН та голова ДОО ВУТ «Просвіта» **Марія ОЛІЙНИК.**

ТАЄМНЕ І ЯВНЕ

МІФИ ДЛЯ ЄВРОПИ

Закривши очі на кричущі порушення в Україні засад демократії, на нехтування людських прав, на запровадження сталінських норм у галузі освіти, на обернення правоохоронних органів на знаряддя терору проти інодумців, на підпорядкування правосуддя диктаторським прагненням Президента Януковича, на відверте згортання самостійницьких ідеалів українського народу, озвучених Помаранчевою революцією, Європейський Союз на повному серйозі збирається прийняти керовану мафією Україну до європейської сім'ї.

Як це могло статися?

Почалося з того, що ЄС сприйняв без належного опору наругу Президента України (читай генерал-губернатора Малоросії) Януковича над історичною правдою, коли всупереч історичним фактам, всупереч ухвалі Верховної Ради України у большевицькому стилі він заперечив сталінський злочин проти українського народу – голодомор.

Чи є той, хто заперечує історичну правду на догоду неосталіністам, на догоду своїм диктаторським прагненням, європейською людиною, відданою європейським цінностям? Чи гідна ця людина поваги і симпатій демократичної Європи? Чи гідна ця людина разом із керованою нею мафією стати членом європейської сім'ї народів?

Спитаю ще раз: як це могло статися?

Намір ЄС мати своїм членом Україну неспростовно свідчить, що керівництво ЄС інфільтроване пробольшевицькими елементами, які не лише співчувають, а таємно співпрацюють з носіями цієї антиєвропейської і антилюдської ідеології в сучасній Росії. Інфільтранти большевизму поширюють серед членства і керівництва ЄС цілу низку міфів, спрямованих на те, щоб керівна еліта ЄС діяла у бажаному для інфільтрантів напрямі.

МІФ № 1. Герої українського визвольного руху – С. Бандера, Ю. Шухевич – співпрацювали з Гітлером. Цей міф спрямований на дискримінацію українських націонал-демократичних організацій, опозиційних до мафіозного режиму Януковича. Цей міф суперечить історичній правді і є відверто антиєвропейським, бо Європа шанує борців за свободу, а для етнічних українців Бандера – це український Ґарибальді, а Шухевич – це українська Жанна д'Арк. Додам, що герої України є заразом героями Європи, бо український опір Сталіну та Гітлеру – був відповіддю Європи на сталінську, а згодом і на гітлерівську аґресію. Міф № 1 насправді розвінчує європейських героїв. Цей міф дуже корисний Москві та Януковичу в їхніх планах створення єдиної держави трьох колишніх совєтських республік.

МІФ № 2. Москва не схвалює бажання Януковича вступити до ЄС. Насправді Москва таємно напутила Януковича на цей вступ і жде не діждеться, коли він станеться. Але, щоб Європа не добачила за цим вступом руки Москви, кремлівські лідери вдають, що вони проти вступу Януковича до ЄС. Міф № 2 сприяє вступові Януковича до ЄС як незалежного від Москви лідера, тоді як насправді він є і буде вірним виконавцем директив Кремля.

МІФ № 3. Москва заманює Україну до митного союзу Росія–Білорусь–Казахстан. Цей міф спрямований не те, щоб ЄС махнув рукою на антидемократичні процеси в Україні і прийняв би до ЄС мафіозний режим Януковича, щоб він, боронь Боже, не вступив до митного союзу з Росією. Насправді ж, Янукович, ставши членом ЄС, разом із наявними там інфільтрантами Москви, буде спрямовувати політику ЄС у бажаному для Москви напрямі. Цей міф Москва підживлює замилюй-очі-спробами залучити Україну до митного союзу трьох.

МІФ № 4. Вступ Януковича до ЄС зверне його з московської орбіти. Цей міф переконує лідерів ЄС у тому, що, прийнявши мафіозний режим до ЄС, вони відвернуть Україну від Москви. Насправді вступ Януковича до ЄС Москва схвалює, щоб збільшити силу своїх інфільтрантів у ЄС.

МІФ № 5. Ставши членом ЄС, Янукович під впливом демократичного оточення переродиться і стане щирим демократом. Цей міф має заколисувати європейських лідерів та європейську громадськість, прищеплюючи їм ілюзії про можливість переродження вовків на ягнят. Цей міф суперечить історичному досвіду, який не знає прикладів мирного переродження тиранів на демократів. Ці особи перероджуються під впливом сили або історичних обставин, коли вони не мають влади. Той же Янукович, не мавши великої влади, вдавав із себе демократа. Прийшовши до влади ці особи, разом із підпорядкованими їм мафіями, бажають бути при владі вічно. Прикладів – тисячі. І Янукович – не виняток.

МІФ № 6. Демократичне оточення ЄС зможе впливати на Януковича. Цей міф не відповідає справжній природі таких мафіозних лідерів та підпорядкованих їм мафій. Як члени, так і лідери мафій органічно не терплять демократії, не терплять європейських норм культурної поведінки, культурних традицій Європи. Їх тягне до Москви, де можна напитися, як свиня, а при нагоді ще й матюкнутись, і такий «етикет» не накличе на них ніякого осуду. Відбуваючи ув'язнення у Володимирі, я зустрівся із солдатом совєтської зони окупації Німеччини, який дезертував з армії та перебіг у Західну Німеччину. Проживши там кілька років, цей солдат добровільно повернувся до СРСР, де його засудили за зраду на 10 років. Я спитав цього солдата, чому він вернувся, що йому не сподобалось на Заході. Він трохи подумав і каже: «Там нема кого послати на три букви». Оце духовний образ людей зразка Януковича. Їм потрібне оточення, де можна безкарно посилати когось на три букви. У Європі це не проходить. І вони не терплять Європи і мріють переробити її на свій смак.

Лідери ЄС вірять міфам, не приглядаються пильно до тих, хто ширить їх, і не аналізують усіх дій Януковича. А дії ці неспростовно доводять, що своїми помислами Янукович – не Президент України, а генерал-губернатор Малоросії, душею й тілом відданий Москві. Москва – це його духовна батьківщина, проти якої він не насмілиться діяти. На словах він може критикувати Москву. Жодної дії всупереч волі Москви він собі не дозволить.

Внутрішня політика Януковича однозначно свідчить, що він готує Україну для шовкової окупації Москвою. Ставши Президентом, Янукович складав присягу не українським духівникам, а патріархові Російської Православної Церкви (РПЦ). Це не дрібниця, панове європейці, це знак Януковича Росії, Україні та світові: «Я буду визнавати тільки одну Церкву, єдину для нас і для росіян». Ця Церква у своїй повсякденній політиці відверто антиукраїнська, русифікаторська. РПЦ – аж ніяк не європейського типу Церква. Насправді – це відділ КҐБ і промотор імперської аґресивної політики. Так було за царя, за большевиків, так є сьогодні.

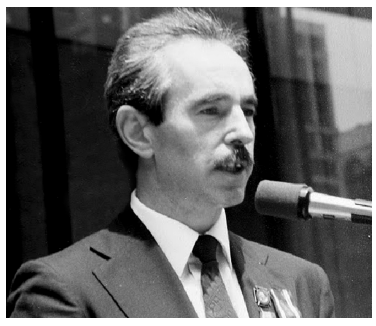
Своїми діями Янукович засвідчив, що він проти національних Церков, тобто проти самостійності України, за об'єднання з Москвою. І відразу РПЦ в Україні почала атакувати парафії українських Церков. Обрані нечесно на останніх виборах місцеві керівники від мафії Януковича викликають священиків українських Церков, вимагаючи від них відмовитися від українського Патріархату і перейти до РПЦ. Після цих «психічних атак» починаються атаки фізичні. «Віряни» РПЦ з поміччю місцевої влади захоплюють українські церкви. Влада і Президент відверто підтримують безчинства РПЦ в Україні.

Янукович відверто готує Україну для передачі її під владу Москви.

Чи такого стилю квіслінгам місце у європейській сім'ї вільних народів?

Святослав КАРАВАНСЬКИЙ

ЮВІЛЕЇ

НЕЗЛАМНИЙ БОРЕЦЬ

ВИПОВНЮЄТЬСЯ 75 РОКІВ ВАЛЕНТИНОВІ МОРОЗУ, ПОЛІТВ'ЯЗНЮ, УЧАСНИКОВІ УКРАЇНСЬКОГО ПРАВОЗАХИСНОГО РУХУ

Народився у квітні 1936 р. в с. Холонові Горохівського району Волинської області в селянській родині. По закінченні місцевої школи вчився на історичному факультеті Львівського університету, а опісля працював завучем, учителем сільської школи, згодом – викладачем Луцького педагогічного інституту. В 1964 р. В. Мороз разом із сім'єю переїхав до Івано-Франківська. Тут у педагогічному інституті він читав курс новітньої історії, а дружина викладала німецьку мову. Заочно навчався в аспірантурі та працював над дисертацією про Луцький процес 1934 р. над членами КПЗУ.

Ще в Луцькому педінституті він зібрав гурток із викладачів і студентів, на якому обговорювали колоніальне становище України в складі СРСР, її минуле, шляхи боротьби за незалежність і відновлення самостійної держави, а також знайомилися із забороненою цензурою літературою з історії, релігії тощо. Працюючи в Івано-Франківському педінституті, він відновив роботу гуртка, в який увійшли викладачі Петро Арсенич, Ярослав Мельничук, Андрій Загоруйко та інші. Члени гуртка поширювали літературу самвидаву серед місцевої інтеліґенції і студентів, виїжджали в прикарпатські міста і села, де аґітували проти політики русифікації і ставали на захист української культури, мови, порушували нагальні мовні, національні й суспільно-політичні проблеми.

Хоч Мороз на кафедрі був наймолодшим, він швидко став лідером, а ми – близькими друзями. Часто збиралися в мене на квартирі в колі однодумців – Івана Костинюка, Івана Козовика, Михайла Фіґоля, Андрія Загоруйка.

У мене вдома В. Мороз познайомився зі студентом фізкультурного технікуму Василем Івасюком, із гімназійним товаришем Дмитра Вітовського – Дмитром Дем'янчуком, який був керівником Селянського робітничого союзу та редактором газети «Республіканець» (1919). Валентин брав читати заборонені в радянські часи твори Т. Шевченка, Б. Лепкого, А. Чайковського, «Історію України» М. Грушевського, Д. Дорошенка, М. Аркаса, І. Крип'якевича, праці про І. Мазепу, календарі «Просвіти», «Літопис Червоної Калини», газети «Діло», «Неділя» та інші. Деякі статті з цих видань ми перефотографовували, передруковували на машинці і разом з працями самвидаву розповсюджували серед довірених людей.

Наприкінці липня 1965 р. до В. Мороза з Луцька приїхали знайомі студенти – Леся Ковальчук і Анатолій Панас. На вечорі у гуртожитку вони читали свої вірші. Наступного дня ми з В. Морозом і його гостями з Луцька поїхали на Гуцульщину. У серпні побували на Закарпатті, у Яремчі.

В. Мороз одержував через М. Гориня та інших дисидентів самвидав, поширював статті М. Грушевського, І. Кошелівця «Українська література в московському зашморгу», документи Центральної Ради, статтю «З приводу процесу над Погружальським» та інші.

Несподівано 1 вересня 1965 року Валентина Мороза було заарештовано. Його дружина одразу ж прийшла до мене і схвильовано повідомила про арешт.

20 січня 1966 року Луцький обласний суд ув'язнив Валентина Мороза на чотири роки таборів суворого режиму «за антирадянську аґітацію». Після суду мене та Івана Костинюка за те, що не засудили його націоналістичних поглядів, звільнили з роботи і ще й з партії. А. Загоруйкові «за безпринципне ставлення до проявів націоналізму» оголосили сувору догану з занесенням в особову справу.

У В. Мороза забрали зошит з повстанськими бандерівськими піснями, що передав мені студент-заочник Петро Рогожинський, який працював вихователем у дитячому санаторії в Яремчі. Тож і мене звинувачували в тому, що я давав студентам доручення збирати націоналістичні бандерівські пісні. Я доказував, що говорив студентам записувати пісні про радянських партизанів. Протягом 1966 р. окремі викладачі вишів, партійні лектори, аґітатори у різних виступах в пресі різко засуджували нашу націоналістичну діяльність.

В. Мороз відбував ув'язнення в Мордовії. Тут написав працю «Репортаж із заповідника імені Берії», в якій головними фігурантами українського відродження вважав І. Дзюбу, автора праці «Інтернаціоналізм чи русифікація?», Є. Сверстюка, А. Горську. У грудні 1966 р. за самвидав Мороз був покараний шістьма місяцями табірного ув'язнення, а у 1967 р. був переведений до Володимирської тюрми.

У 1967 р. його забрали до республіканського КДБ в Києві у справі В. Чорновола, де В. Мороз відмовився дати будь-які свідчення. У квітні 1969 етаповано назад до Володимирської тюрми.

Ніщо так не сприяло пожвавленню громадського життя в Україні, не привернуло уваги людей до процесів українського відродження, як репресії. Правду кажучи, саме ці процеси показали широкій публіці, що в Україні є опір комуністичному режимові й це побачив цілий світ. Більшість активістів українського відродження стали активістами якраз в атмосфері збудження, викликаного терором.

У вересні 1969 р. В. Мороз повернувся до Івано-Франківська. Але йому не давали ніякої роботи. Коли я намагався зібрати кошти для нього, отримав лист, який не був проштампований на пошті і без марки. Всередині на половині стандартного аркуша був лаконічний текст, надрукований на машинці – «тов. Арсенич, радимо не турбуватися про сім'ю Мороза, звертайте більше уваги на свою сім'ю, так буде ліпше». Після одержання такого повідомлення я більше ні до кого не звертався за допомогою, тільки до о. Василя Романюка з Космача, який часто бував у мене вдома. Коли о. Романюк приніс мені значну суму грошей, я пішов у гуртожиток по вул. Дадугіна, 141 (тепер – Коновальця), де жив В. Мороз, і передав йому гроші. Валентин узяв їх і сказав, що хотів би особисто познайомитися з жертводавцем. Отець запросив В. Мороза до Космача на Великдень 1970 року. У гості В. Мороз приїхав із В. Чорноволом.

А тим часом Валентин пише статті «Серед снігів», «Хроніка опору», «Мойсей і Датан», які з'явилися в самвидаві й сприймалися українською інтеліґенцією неоднозначно (зокрема, різкий осуд І. Дзюби).

А першого червня 1970 – новий арешт, закритий судовий процес і новий вирок – 6 років спецтюрми, 3 роки таборів особливого режиму і 5 років заслання (загалом – 14 років) за тією ж ст. 62 ч. 2 КК УРСР. Це викликало гостру реакцію в Україні й світі. Покарання відбував у Владимирі, в камері з карними злочинцями, де його поранили кримінальники-провокатори. На прохання В. Мороза його перевели в одиночну камеру, в якій пробув майже два роки, голодував.

Після тюремного ув'язнення перебував у таборі особливого режиму в Мордовії. Там брав участь у голодуваннях і заявах протесту в річницю репресій в Україні, вимогах надання статусу політв'язня. У квітні 1979 після п'ятимісячного голодування й під тиском світової громадськості влада обміняла В. Мороза і ще чотирьох дисидентів на двох радянських шпигунів. Працював у Гарвардському університеті, видавав журнал «Анабазис» (1980–1992) в Канаді, заснував радіопрограму «Бумеранґ» (Торонто).

У 1980–1982 рр. навчався в Українському вільному університеті в Мюнхені, захистив докторську дисертацію «Етнонім «Україна»», а в 1991-му повернувся в Україну…

Петро АРСЕНИЧ

Незламного лідера руху опору, відомого історика, багаторічного політв'язня, активного учасника правозахисного руху, щирого українського патріота

ВАЛЕНТИНА МОРОЗА вітаємо з ювілеєм.

Степан ВОЛКОВЕЦЬКИЙ, Петро АРСЕНИЧ, Люба КОСТИНЮК, Тетяна ФІҐОЛЬ та інші

НАЦІОНАЛЬНИЙ СПАДОК

ВНЕСЕНО В ДЕРЖАВНИЙ РЕЄСТР

Реєстр об'єктів культурної спадщини України збільшився на кілька одиниць із Прикарпаття.

Наказом Міністерства культури і туризму України до Державного реєстру нерухомих пам'яток України за категорією місцевого значення занесено ряд об'єктів культурної спадщини Прикарпаття. Всі вони перебувають на терені діяльності Національного заповідника «Давній Галич».

Наказом органу охорони культурної спадщини протягом 2011 р. доручено забезпечити відповідність облікової документації на пам'ятки, укласти охоронні договори, видати свідоцтва про реєстрацію об'єкта культурної спадщини як пам'ятки. Інформацію про внесення пам'яток в реєстр слід довести до органів земельних ресурсів, архітектури і містобудування. Державній культурній спадщині України доручено занести до Реєстру пам'яток національного значення один із об'єктів, який згадується в переліку.

До Державного реєстру нерухомих пам'яток України за категорією місцевого значення внесені такі пам'ятки:

фундамент караїмської кенаси (1830, 1836, м. Галич);

фундаменти церкви Воскресіння (XIII–XV ст., урочище Воскресенське, пам'ятка археології);

поселення Крилос-II (XII–VII ст. до н. е.; X–XIII ст., урочище Качків, пам'ятка археології);

будинок житловий з Покуття (кін. XIX – поч. XX ст., урочище Прокаліїв Сад, пам'ятка архітектури);

будинок житловий з Гуцульщини (40-ві роки XX ст., урочище Прокаліїв Сад, пам'ятка архітектури);

гуцульська ґражда (1889, урочище Прокаліїв Сад, пам'ятка архітектури);

будинок житловий з Бойківщини (1878, пам'ятка архітектури);

фундамент церкви «На Царинці» (XII–XIII ст., урочище Царинка, пам'ятка архітектури);

фундамент церкви Благовіщення (XII–XIII ст., урочище Церквиська, присілок Четверки, пам'ятка археології);

дзвіниця церкви Святого Пантелеймона (1611, с. Шевченкове, урочище Свята Гора, пам'ятка архітектури).

Національний заповідник «Давній Галич» створений з метою збереження пам'яток історії і культури Галича, на заповідних територіях, які охоплюють майже 80 кв. км земель давнього Галича та його околиць. Під охороною знаходиться ряд пам'яток загальнодержавного та світового значення, фундаменти 14 літописних церков XII–XIII ст., понад 200 пам'яток археології, 18 природоохоронних об'єктів, органічно пов'язаних з пам'ятками історії та архітектури. На території заповідника розташовані Музей історії давнього Галича, Музей народної архітектури і побуту Прикарпаття, реґіональний природничо-ландшафтний парк.

А. Ч.

ЛЕҐЕНДА

ЗАПОВІТ БАТЬКАМ

Це діялось у часи величі Галицько-Волинського князівства. Опільські землі були густо вкриті лісами. Неподалік гостинця Рогатин–Бережани височіє Бабина гора, яка і досі оточена липовим лісом. Під горою на галявині стояла дерев'яна хатинка, в якій жив мудрий бджоляр. Він любив самотність і тишу. На самоті розмовляв з Небесним Отцем й отримував від Нього мудрість. Біля хатинки сивий чоловік мав чималий сад і город. Все своє життя орав та плекав бджіл. Землю засівав гречкою та медодайними рослинами, які відгороджував від усяких зайд.

Лише зрідка тишу лісу порушували гавкіт собак і тупіт коней княжих мисливців. Якось бджоляр побачив, що до лісу прямує загін мисливців. Це було у жнива, коли квітнула гречка, яку любили бджоли. Бджоляр захвилювався, що вони знищать посіви, тому прикликав сина й наказав: «Біжи та швиденько позачиняй усі ворота й не пусти княжих ловців через наші ниви». Хлопчина помчав виконувати батьків наказ. Незабаром до високих дерев'яних воріт під'їхав загін мисливців. Побачивши, що ворота на замку, почали образливо вигукувати до хлопця.

– Гей, шмаркачу, відчини ворота!

– Не відчиню!

– Чому?

– Тому що неньо веліли нікому не відчиняти.

– Шибенику! А ти знаєш, що перед тобою стоїть князь Василько?

– Мене не хвилює, хто там стоїть, – сміливо відповів юнак. – Адже тато казали мені нікого не впускати!

Князю сподобалась відповідь підлітка. Він обернувся до своїх підданих і мовив:

– О, коли б ви слухали мене так, як цей юний галичанин слухає свого батька, то жодна нога угра чи ляха не топтала б наші землі.

Задумаймось, мої кохані галичани, над цією бувальщиною. Не дарма в Новому Заповіті сказано: «Будьте, як діти» (Мт. 18, 3). Тож спішімо, в простоті, як діти, виконувати прохання Небесного Отця. А за послух Господь нас щедро винагородить: «Будь вірний до смерті, і я тобі дам вінець життя (Од. 2, 12). І будьмо вдячні Ісусові за те, що Він зміцнює нас у вірі!

Михайло РУДКОВСЬКИЙ

ЗОНА ТРИВОГИ

ВІЙНА ЦИВІЛІЗАЦІЙ

ПОЛІТИЧНИЙ АСПЕКТ МОВНОЇ ПРОБЛЕМИ НА ДУЗІ «МОСКВА–КИЇВ–ТЕЛЬ-АВІВ»

(Продовження. Поч. у № 1–15)

Шостим носієм політики зросійщення України є Російська Церква.

Головна роль РПЦ полягає в пропаґанді офіційної політики російського уряду. Ну, а політика російського уряду стосовно України – відома. Чому Росія бореться проти Київського патріархату, Української Греко-Католицької Церкви, Української Автокефальної Церкви?

Бо українські Церкви – центри і складові системи україномовного виховання, і не лише релігійного, але й патріотичного, духовного, так як і в Росії церкви МП – інститути виховання моралі й патріотизму росіян. Російський патріарх Кирило закликає росіян боронити й захищати святу Росію. А чи закличе Кирило свою паству в Україні захищати Україну, якщо на неї нападе Росія? Ні. Чи закличе «українська» Церква Московського патріархату росіян України захищати Україну в випадку нападу на неї Росії? Теж однозначне – НІ! Чи стурбована УПЦ утисками української мови в Україні?

Ні. Тож не треба лукавити, бо в Україні не українська Церква Московського патріархату, а філія одержавленої російської Церкви в Україні.

А ось Київський патріархат стурбований утисками української мови: «Ми дуже стурбовані тими тенденціями, які бачимо останнім часом, – тенденціями відтискування української мови на задвірки. – Про це під час круглого столу на тему «Церква і українська мова» заявив голова інформаційного управління УПЦ КП єпископ Євстратій (Зоря). – …Я впевнений, що чим більше мов знає людина, тим Вона ліпша… Без мови немає нації, так як немає нації без Церкви».

Я кілька разів бував у храмах Московського патріархату. Важко щось зрозуміти, якщо й дуже добре вслухатися, бо служба служиться навіть не на російській, а на старослов'янській церковній мові. Що там розуміє Янукович? Можливо, він знає старослов'янську? Бо ж і українську він дуже швидко і добре вивчив.

Хоча Янукович мав би розуміти, що коли в Росії він теж прийдеться «нє ко двору», а «ростки» такого сценарію вже стали проявлятися, то Росія не знехтує можливістю використати важіль Московського патріархату, щоб і його усунути. Слід пам'ятати, що

Московська Церква в Україні – аґент впливу Росії.

«Але на Донеччині вже приступили до ліквідації Київського патріархату. А для чого він, коли є Московський?

6 грудня 2010 р. парафія Вознесіння Господнього у с. Кам'янка Тельманівського району Донецької області зазнала рейдерської атаки…

Самі «збори» відбувалися відверто рейдерським чином, адже, згідно Закону про свободу совісті та парафіяльного статуту, про приналежність парафії вирішується лише зборами громади. Але громада – члени парафіяльної ради на чолі з настоятелем архімандритом Христофором та активні прихожани і напередодні «зборів», і ввечері після них одноголосно висловилася за те, що Вознесенська парафія с. Кам'янка була і залишається вірною Київському патріархату і змінювати своє підпорядкування категорично не бажає».

Хто боровся проти вступу України до НАТО – патріарх Кіріл чи політик Гундяєв?

«Патріарх Московський і всієї Русі Кирило тоді, коли був митрополитом, ділився з Вашинґтоном своєї стурбованістю з приводу планів України вступити в НАТО». Таке твердження міститься в опублікованій на сайті «Wikileaks» конфіденційній телеграмі посла США в Росії Вільяма Бернса, спрямованої до Вашинґтона в квітні 2008 року.

Якими напрямками йде дискредитація української мови?

Української мови не було, її штучно створили. Цю сентенцію я вже прокоментував вище;

в Україні не було своєї науки і науковців, що творили українською мовою;

не треба вигадувати українські технічні терміни, а тому не слід відмовлятися від російської наукової термінології і створювати проблеми науковцям.

Стосовно науки і науковців. Де навчався один із перших всесвітньо відомих російський науковців Ломоносов? У Києво-Могилянській академії.

Володимир ПИЛИПЧУК,
народний депутат України 1-го та 2-го скликань

(Далі буде)

ДО ПЕРВНІВ

ВІДРОДЖУЄМО ГАЇВКИ

На Світлий вівторок 1953 р. нас, учнів Львівського будівельного технікуму, з факелами, бубнами і сурмами привели під Святоюрський собор. В його парку віряни водили гаївки. Ні шум бубнів і сурм, ні свист не зашкодили кільком сотням греко-католицької молоді бавитися. Хлопці і дівчата, діти в українських строях утворили три кільця. Всередині першого був переодягнений священик, який керував дійством. Росіяни і східняки в гаївках не знались, тож їм швидко набридло залякувати учасників святочного дійства й вони потроху зникали. А ми, діти галичан, слухали гаївки та підспівували й не поспішали відходити.

Мене досі свердлить думка, чому тоді, в часи жорстокого тоталітаризму, ця молодь ішла в єдине ще не заборонене місце й шанувала свої звичаї, традиції? На жаль, уже з осені 1953 р. парк митрополита забрали під будову цирку та вишок-глушників. Та молодь знаходила місце в приватних дворах, або в Винниківському чи Брюховицькому лісах. Адже гаївки дуже прості у співі й усім доступні. Вони прославляють Бога, Україну, прихід весни, чисті людські стосунки…

Чому ж нині на церковних подвір'ях не чути гаївок? Адже в Галичині в кожному селі є храм, школи, сільради. Є вчителі й культпрацівники, а рівень духовності знижується, в суспільстві утверджується споживацтво.

Уже кілька років у Народному домі «Просвіта» в великодній час проводяться «Дні відродження гаївок». Цього року в дійстві візьме участь чоловіча хорова капела «Червона калина» під орудою Анни Козоріз, діти Клубу обдарованих дітей, шкіл міста і дитячих творчих колективів. Вдалося віднайти уже забуті гаївки: «Царівна», «Посаджу я грушечку», «Соловейчику, сватку, сватку», «Вербовая дощечка», «Мишка і котик», «Подоляночка», «Голубка», які я співав ще півстоліття тому.

Тож приходьте першого травня о 15 годині на «Свято гаївки» і переконаєтесь, що ми їх відроджуємо для вас, шановні просвітяни.

Степан БОЙКО,
учасник хорової капели «Червона калина»

ВЕСНА 2011

ДЛЯ ДОБРИХ ГОСПОДАРІВ

Весна прийшла… Попри примхи погоди, холоднечу й вітри, земля пробуджується і кожен господар готує ґрунт, розбиває грядки, а в погожі сонячні вікна то тут, то там висіває насіння. І тут найсуттєвішим постає питання посівного матеріалу. Адже не даремно в народі кажуть: яке насіння, таке й коріння. Хоча на розкладках на ринках його нині – очі розбігаються. А до вибору потрібно ставитися дуже серйозно, зважаючи, що сумнівне насіння, або зовсім не зійде, або сходи будуть рідкі, не здорові. Від них же годі чекати доброго врожаю.

Отож варто купувати насіння не у випадкових продавців, а у перевірених часом і державним стандартом. А таким є ВАТ «Івано-Франківське сортове насіння».

– У наших магазинах, а вони діють у Івано-Франківську, Богородчанах, Галичі, Тисмениці, Калуші, господарі можуть придбати повний асортимент овочевих культур, півсотні сортів, більше ста культур і гібридів, – розповідає генеральний директор ВАТ «Івано-Франківське сортове насіння» Анастасія Зозульчак. – Насіння квітів, овочевих, цукрових і кормових коренеплодів, насіння однорічних і багаторічних трав, садератів, матеріал насіннєвої картоплі, мінеральні добрива та засоби захисту рослин. Увесь посівний матеріал як український, так і зарубіжної селекції. Скажімо, картопля ранніх і середніх сортів районована. Найбільшим попитом користується «Белароз», «Космос», «Дніпрянка», «Водограй», «Подолянка» та інші. Усе наше насіння сертифіковане й перевірене державною насіннєвою інспекцією, зрештою, одержуємо його із АТ «Укрнасіннєовоч», областей України, а також за договорами від фермерів, які займаються насінництвом. За багато років нашої діяльності ми вже здобули визнання, свого покупця і ним дорожимо.

Зауважимо, що колектив справді піклується своїм іменем, як нині кажуть, іміджем. Його заробити нелегко, а втратити можна швидко. Отож і робить усе, аби кожен, хто придбає насіння у магазинах ЗАТ «Івано-Франківське сортове насіння», згадав його працівників добрим словом восени при зборі врожаю, а наступної весни знову прийшов до них.

– Для цього і працюємо, – насамкінець підсумувала нашу розмову Анастасія Дмитрівна.

Теодор ДРОВНИЧ

СИМВОЛ МАТЕРИНСЬКОЇ ВІРНОСТІ

Відійшла у вічність добра, усміхнена і мудра мама Валерія Марченка **Ніна Михайлівна Марченко**. Такою пам'ятатимуть її ті, хто спілкувався і знався з цією на рідкість світлою людиною. Вона вміла любити й прощати, вислухати й порадити, а часом і наполегливо навчати там, де бачила, що не було кому вчити й виховувати.

Ніна Михайлівна з сім'ї науковця, сама педагог за покликанням, кандидат педагогічних наук. А склалося так, що добре вихований улюблений син Валерій став її вихователем і навернув матір у свою віру. У гнітючій атмосфері 70-их років минулого вже століття то була історія важка й драматична: поєднати працю в державній установі з вірністю синові, засудженому як особливо небезпечний державний злочинець. Син став християнським неофітом, суворо послідовним у своїй вірі, яка не визнавала авторитету влади тоталітарних кесарів. І тут максималізм материнської любові поєднався з синовою вірою. У багатій драматизмом історії українського опору то чи не найяскравіший приклад материнської вірності й безстрашності. Валерій був безкомпромісним, а отже, приреченим. Мати супроводжувала його на останніх етапах і повідомляла всім про те, як убивають сина, аж до останнього дня 5 жовтня 1984 року. Ціною надзусиль вона таки забрала його тіло й поховала на саму Покрову в рідному селі Гатне під Києвом. Любов перетворювалася у вимогливу віру, яку залишив по собі син як заповіт.

Ніна Михайлівна упорядкувала й видала зворушливі й правдиві книги «Листи до матері з неволі», «Творчість і життя», «Вірити – і тільки!». Вона часто виступала з глибокими і повчальними розповідями про сина. Біля неї гуртувалася молодь і вчилася глибоко розуміти громадянські чесноти, забезпечені діяльною любов'ю. Для Ніни Михайлівни то було не просто вшанування пам'яті сина – то було продовження його справи виховання чесних і сміливих громадян, слово яких сповнене любові до України й віри в Бога. Практично то була наука громадянської активності й відповідальності за долю рідного краю.

За книги про сина Ніна Михайлівна була відзначена премією імені Олени Теліги, а також нагороджена орденом «За мужність» I ступеня. Вона належала до тих діяльних авторитетних громадян, що дають приклад служіння і залишаються жити в пам'яті поколінь.

Просвітяни, як і ті, хто її знав, як і мільйони українців схиляються у молитві за спокій її доброї душі.

17 квітня відійшов у вічність активіст Руху, Товариства української мови ім. Т. Шевченка, національного відродження на Коломийщині, голова Коломийської міської ради I-го демократичного скликання

ВОЛОДИМИР МАШТАЛЕР.

Правління ОО ВУТ «Просвіта» висловлює співчуття родині покійного.

Хай покутська земля буде йому пухом.

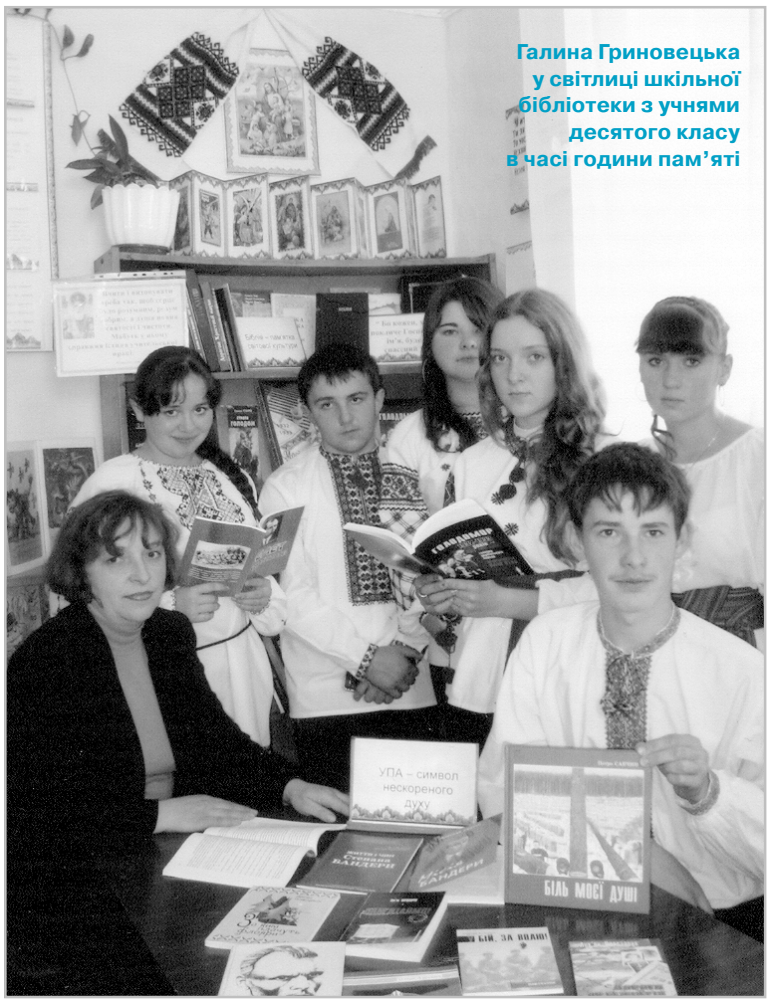
Степан ВОЛКОВЕЦЬКИЙ, Петро АРСЕНИЧ, Василь ГЛАГОЛЮК, Ігор ДОВГАНЮК, Богдан БОРОВИЧ, Ілля ЗАГРАНОВСЬКИЙ…

Правління Івано-Франківського міського об'єднання ВУТ «Просвіта» ім. Т. Шевченка висловлює щире співчуття членові Правління товариства Ярославі Скибі з приводу непоправної втрати –

СМЕРТІ ЇЇ БАТЬКА ВАСИЛЯ.

Розділяємо біль втрати рідної Вам людини. Нехай наші співчуття допоможуть Вам і Вашій родині пережити велике горе.

ПАМ'ЯТЬ

Галина Гриновецька у світлиці шкільної бібліотеки з учнями десятого класу в часі години пам'яті

ЧОРНЕ І ЧЕРВОНЕ В ПОЛОТНІ

Минають роки, століття, але пам'ять людська не стирається, не губиться з часом, вона живе з очевидцями, увіковічнюється в їхніх розповідях, спогадах, стає історією. Інколи пам'ять, коли вона пов'язана з людськими стражданнями, муками безневинно убієнних, замучених, закатованих, стає болем душі…

Саме цій темі приурочена година пам'яті «Їхнє дитинство, їхню молодість, їхнє життя топтав червоний чобіт комуни», яку у світлиці шкільної бібліотеки з учнями десятого класу членами «Молодої «Просвіти» – провела бібліотекар Галина Гриновецька. В основу години пам'яті лягла книга Петра Савчина «Біль моєї душі», в якій автор розповідає про страхіття знущань московської комуни над українським народом. Але розповідь ведеться не словом, а пензлем. Тридцять дві картини, написані за чотири роки: «Мої роботи – це біль моєї душі». П'ятдесят років майстер носив у собі цей біль. Сім'я, робота – такі вічні цінності допомагали Петрові Савчину жити, але було і щось таке, що ніяк не давало йому заспокоїтись.

У картинах Петра Савчина відображені знущання радянських «визволителів» не тільки над людьми, але й над беззахисними тваринами. Особливо старшокласників вразила картина «Концтабір для «чотириногих буржуїв». З розповідей бібліотекаря про цю картину учні дізналися, що під час вересневих подій 1939 року на Жидачівщині німці захопили польський обоз і передали його радянським військам. Нові господарі поставили варту й тримали коней у загороді, не годуючи. Коні гинули з голоду, на муки тварин було важко дивитися. На запитання місцевих селян, чому не рятують тварин і за що над ними знущаються, вартові відповідали: «Все равно буржуйские кони». Виникає запитання, що винні цим катам тварини, не кажучи вже про людей.

З болем дивились учні на картини автора, особливо «Етап на Схід», «Похоронний ритуал «потаежному» (вовки доїдають непоховані трупи людей), «Українське село в тайзі», «Різдвяна ніч 1940-го» та інші.

Переглядаючи картини, намальовані на основі побаченого й пережитого автором, моторошно стає на душі від того, яку величезну ненависть принесли на наші землі червоні «визволителі». Петро Савчин, галичанин, бувши очевидцем тих подій, пензлем написав сповідь-реквієм, бо душі закатованих, які блукали навколо покинених, але не забутих тіл, вимагали від того, хто залишився живим, правди про ті страшні часи.

Галина Михайлівна наголосила, що Петро Савчин є лауреатом обласної премії імені Ярослава Лукавецького в галузі образотворчого мистецтва й архітектури. З 1957-го пан Петро був почесним жителем Калуша, малював картини в пам'ять про минуле заради майбутнього, як частину багатостраждальної української історії.

Галина СЛОБОДЯН,
сільський голова, голова осередку товариства «Просвіта» с. Бортники Тлумацького району

ДОБРА ПОРАДА

МАЙЖЕ ВІАГРА

Бджолиний підмор (мертві бджоли) у народній медицині багатьох країн здавна використовують для лікування різних хвороб: аденоми простати, сексуальних порушень, а також для зміцнення імунітету тощо.

Отож: 10–15 г підмору ретельно подрібнити, залити 500 мл перевареної води, довести до кипіння й варити на слабкому вогні 30–60 хвилин. Остуджувати за кімнатної температури протягом 1–2 годин, процідити через два шари марлі. Для посилення ефекту й поліпшення смакових якостей у фільтрат можна додати 2 ст. ложки меду і 1 ч. л. 20-30% спиртового екстракту прополісу. Вживати по 1 ст. л. 1–2 рази на день натще протягом місяця. Цей засіб допомагає позбутись аденоми простати, сприяє усуненню стискування сечового каналу. У більшості випадків вдається досягнути розсмоктування аденоми, відновити прохідність сечових шляхів, запобігти злоякісному переродженню аденоми, усунути сексуальні порушення.

Бджолиний підмор як лікувальний засіб можна використати не лише у вигляді традиційних для нас відварів чи настоянок, а й смаженим (1 ч. л. смажити в 50 мл олії протягом 5–6 хв., остудити, подрібнити). Справа в тому, що тільця мертвих бджіл багаті на амінокислоти, макро- та мікроелементи. Тому вони є помічними при короткозорості, захворюванні шкіри, зниженні життєвого тонусу.

Підсмажений бджолиний підмор вживають по 1 ч. л. перед їжею, запиваючи молоком. Курс лікування 1–2 місяці. Через 2–3 місяці лікування можна повторити.

Є ще один спосіб вживання бджолиного підмору з лікувально-оздоровчою метою. Тіла мертвих бджіл (можна і трутнів) висушити й спорошкувати. Додавати у страви по дрібці.

Будьте здорові.

Михайло РУДКОВСЬКИЙ